

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **D. T. N. H.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2023, č. j. MV-89166-4/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2023, č. j. 57 A 3/2023-45, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky a potvrdila prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 3. 2023, č. j. OAM-17262-14/PP-2022, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. i) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s odůvodněním, že v době podání žádosti stěžovatelka nedisponovala žádným oprávněním k pobytu. Současně byla stěžovatelce prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnitra podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od oznámení rozhodnutí.

[2] Stěžovatelka společně s kasační stížností podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, v němž uvedla, že na území České republiky pobývá dlouhodobě, má zde trvalý partnerský vztah s panem N. V. D., který je občanem České republiky, s nímž sdílí společnou domácnost. Dále doplnila, že na území České republiky pobývá rovněž její matka, s níž stěžovatelka nemá společnou domácnost. Nucené vycestování stěžovatelka považuje za nepřiměřenou újmu spočívající v narušení dosavadního soukromého a rodinného života. Přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila

také zájmem na osobní účasti na soudním řízení, včetně práva být v kontaktu se svým zástupcem. Zároveň připomněla, že odkladný účinek přiznal žalobě již krajský soud, přičemž jeho přiznání i v řízení o kasační stížnosti nepovede dle stěžovatelky ke vzniku újmy třetím osobám, ani nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem chráněným zákonem.

[3] Žalovaná ve vyjádření navrhla, aby kasační stížnosti nebyl odkladný účinek přiznán. K tvrzenému právu na soudní ochranu žalovaná poukázala na skutečnost, že stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem, náležitá ochrana jejích práv je tedy dostatečně zajištěna tímto způsobem. Dále poukázala na obsah vlastního vyjádření stěžovatelky, dle kterého se její vztah s druhem počal rozvíjet na jaře roku 2021, na přelomu března a dubna 2022 pak začali žít ve společné domácnosti. Žalovaná upozornila, že již od 22. 7. 2021 stěžovatelka pobývala na území České republiky nelegálně, a tedy si musela být při budování soukromých vazeb na území České republiky vědoma skutečnosti, že žádným pobytovým oprávněním nedisponuje, a že tedy i její další setrvání na území je značně nejisté.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v mimořádných případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují. Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to (mimo jiné), že újma, která žadateli hrozí, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která odůvodňuje, aby v konkrétním případě nebylo pravidlo, že žaloba (resp. kasační stížnost) odkladný účinek nemá, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65, či ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[8] V nyní projednávané věci je předmětem řízení přezkum zákonnosti rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo

pokračování

zamítnuto odvolání stěžovatelky proti prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie. Vzhledem k tomu, že stěžovatelčina žádost byla zamítnuta, za obvyklých okolností by se přiznáním odkladného účinku na její pobytové situaci nic nezměnilo (a tedy by hrozbu bezprostřední újmy nepředstavovalo), neboť stěžovatelka by přiznáním odkladného účinku žádané pobytové oprávnění nenabyla. Výjimku však představuje situace, kdy nepoměrně větší újma (v daném případě v podobě tvrzeného zásahu do soukromých a rodinných vazeb) žadateli hrozí jako negativní následek spojený s nutností vycestovat na základě uložené povinnosti opustit území ve stanovené lhůtě, která byla v daném případě stěžovatelce prvostupňovým rozhodnutím taktéž uložena. S ohledem na výjimečnou povahu institutu odkladného účinku však stěžovatelka musela tvrdit a doložit konkrétní okolnosti, které činí její situaci výjimečnou (typově by totiž újmu spojenou s vycestováním bylo možno dovodit v zásadě pokaždé). Tento požadavek však stěžovatelka v daném případě nenaplnila.

[9] V návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatelka tvrdila, že výkon napadeného rozhodnutí by pro ni znamenal nenahraditelnou újmu v podobě zásahu do jejího soukromého a rodinného života, neboť dlouhodobě žije ve společné domácnosti s druhem. Jak ovšem v této souvislosti poukázala žalovaná, stěžovatelka započala vést společnou domácnost s partnerem až v době, kdy již více než půl roku pobývala na území nelegálně. Musela si tedy být při budování soukromých vazeb na území České republiky vědoma skutečnosti, že žádným pobytovým oprávněním nedisponuje, a že je tedy její další setrvání na území značně nejisté.

[10] K tvrzené nutnosti zachování osobního kontaktu stěžovatelky s jejím zástupcem po dobu vedeného soudního řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že v době všeobecně dostupných mobilních či počítačových aplikací umožňujících jednoduché posílání zpráv, připojených dokumentů, či dokonce videohovory, může stěžovatelka i po eventuálním odjezdu z České republiky bez velkých obtíží zůstat se svým advokátem v kontaktu (viz již výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 339/2019-38, bod 68).

[11] Nejvyšší správní soud nepovažuje za rozhodnou ani stěžovatelkou tvrzenou skutečnost, že krajský soud jí podané žalobě odkladný účinek přiznal. V řízení o kasační stížnosti je totiž nutno akcentovat mimořádnost tohoto opravného prostředku. Právě skutečnost, že stěžovatelce byla soudní ochrana poskytnuta již v řízení před krajským soudem, u kterého neuspěla, dle Nejvyššího správního soudu potřebu přiznání odkladného účinku snižuje, resp. tvrzenou újmu je možno hodnotit přísnější optikou než v řízení u krajského soudu.

[12] Nejvyšší správní soud tak v daném případě neshledal mimořádné okolnosti, které by svědčily o tom, že by situace stěžovatelky patřila právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen.

[13] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatelky nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal, neboť není naplněna již první z výše uvedených zákonných podmínek.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z rozhodnutí o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu